הדובון

"סיפורי הצייד" ג. סקרביצקיי

בחורף גירשנו דובה מהמאורה שלה
והרגנו אותה. וכשניגשנו אליה שמענו
שבמאורה משהו צועק. החבר שלי
אומר:
"כנראה קטנים."
הוא נכנס למאורה והוציא משם שני
דובונים קטנים. ממש דומים
לצעצועים, כמו מקטיפה - כאלה
רכים, שמנמנים.
כשהדובונים ראו שמש, יער, התחילו

לשמוח, להתרוצץ, להתגלגל בשלג.
הרי הם נולדו במאורה תחת השלג
ורק עכשיו בפעם הראשונה ראו

עולם. את בני האדם ראו הדובונים גם כן בפעם הראשונה ולא פחדו, הדובה עוד לא לימדה אותם לפחד מאדם. והדובונים התחילו לתפוס בכפותיהם את הנעליים, את שולי המעילים, כאילו הם לא חיות בר אלא חיות בית רגילות.

לקחתי את שני הדובונים ושמתי אותם לכיס המעיל. הציידים האחרים קשרו את רגלי הדובה ההרוגה, שמו מוט חזק בין רגליה, לקחו על הכתפיים וכך יצאנו מהיער.

כשבאנו לכפר אחד הציידים, חבר שלי, לקח אחד הדובונים, ואת השני הבאתי לביתן של אחד זקן שאצלו נהגתי ללון. סבא שמח מאוד כשראה את הדובון:

"הנה יהיה לאשתי ולי שמחה!"

מזגנו לקערית קצת חלב והעמדנו במרכז החדר. הרבה זמן הלך הדובון סביב, נגע באפו בחלב ובסוף שפך את הכל. עד עכשיו הוא רק מצץ אצל

אמא שלו ומכלי לא ידע לשתות.

אז שוב מזגנו חלב לקערית ואני ישבתי על הרצפה ושמתי אצבע לתוך החלב. הדובון הביט על האצבע, אחר כך ליקק אותה - טעים, האצבע כולה בחלב. הוא לקח אותה בזהירות לפה והתחיל למצוץ. אחר כך משכתי את האצבע והוא התחיל לשתות מהקערית, חרחר והוציא בועות באופן מצחיק.

כששתה לרוויה נשכב על הרצפה סמוך לתנור ונרדם.

אנו אכלנו וגם כן שכבנו לישון. הזקן

והזקנה על התנור ואני על הספסל.

בלילה התעוררתי ולא יכולתי להבין מי בוכה. הדלקתי נר ורואה: הדובון

לא ישן, הוא הולך על הרצפה וקורא בבכי עצוב כמו תינוק, כך שנשמע בכל החדר.

הוא התעורר כי קר לו, התנור כמעט כבה ובחדר קריר, חשוך. הוא נבהל והתחיל לבכות. מה לעשות אתו? קמתי, הוספתי עצים לתנור, הבערתי אש ומזגתי חלב לקערית. הדובון שתה ונשכב סמוך לאש.

גם אני נשכבתי. רק הספקתי להירדם ושומע שוב - הדובון צועק.

שוב קמתי והדלקתי אור, התיישבתי על הספסל ואומר לו:

"למה אתה בוכה, דובון? מה נחוץ לך?"

והדובון כאילו מבין מה אומרים לו - ניגש אלי, בכפות מחזיק את רגליי, מתחבק.

"טוב" אמרתי לו "אם אתה מפחד לבד נישן ביחד."

לקחתי אותו, שמתי על הספסל לידי, כיסיתי במעיל שלי. ואני מרגיש:

הדובון תפס את היד שלי בכפות שלו ומושך אליו. משך, הכניס אצבע שלי לפיו והתחיל למצוץ כמו מוצץ.

חשבי "אך, אתה דובון טיפש! טוב, מצוץ, מצוץ לבריאות! רק תישן ואל תבכה."

ושנינו נרדמנו כל כך חזק, שלמחרת הזקן בקושי יכול היה להעיר אותנו.